

Tomaji Attila

Harangoznak Zebegényben

harangoznak Zebegényben
Duna-parton meleg éjben

vad remeg a porcelánon
csupa csorba ócskaságon

kenyeret is szelünk hozzá
olyan mintha szél motozná

hosszú ágak hulló hajunk
nyikorgatná álló hajónk

fák közt ülünk asztal körül
mert ott ülünk kertünk örül

hogya miénk mi az övé
senki nem néz maga mögé

pedig árnyék pedig élet
hamis kettős ringó mérleg

elhallgattunk nem dúdolunk
mentegetjük kevés dalunk

fáradt madár forró zsoltárt
nem énekel késsel torkán

vihog a múlt messze szalad
fagyöngy a szó nyelvünk alatt